

Geçtiğimiz Filmekimi gösterim programında yer alan *Aşk*(*Amour*,2012), usta yönetmen Michael Haneke'nin Cannes Film Festivali'nde ikinci kez Altın Palmiye'yi kucaklayışını sağlamanın yanı sıra yönetmenin kusursuz süregelen filmografisini bir adım daha öteye taşımaya ve ele aldığı konuların farkına rağmen filmlerinin tutarlılığını koruduğunun göstergesi olduğundan yönetmenin diğer değerli eserlerinin yanında yerini alıyor.

Her filminde insanı insan yapan değerlere karşı izleyicilerin genelde saldırı olarak nitelediği ancak kamerasında gerçeğin aynesi haline gelmiş görece negatif tenkitlerden yola çıkan Haneke'nin, bunu yaparken genelde seyircinin ilk andan itibaren rahatsız olmasını istemesine karşın son filminde hazırlık sürecini diğer filmlerine oranla daha uzun tutuşu, filmin geleceğine yapılmış büyük bir yatırım olarak çıkıyor karşımıza ki filmin özel konumunun sadece bundan kaynaklanmadığını da belirtmek gerek. Öncelikle filmin ismi henüz filmi izlememiş olanların benliğinde yarattığı sorularla merak uyandırıyor. Fakat her filminde insanların sorunsuz görünüm/gösterilen hayatlarını, genelde toplumun üst düzeyinde yer alan insanların sapkınlıklarını ve dolayısıyla trajedilerini konu edinen usta yönetmen, bu filminde de auteur kimliğini korumuş ve ön planında aşk olan ancak asıl hikayenin bu kisse altında şekillendiği insanlığa, yaşlılığa, sevgiye ve her daim karşılıklı saygı ile hoşgörüyü ithafen çizdiği ancak bunları toz pembe bir düste değil, yaşamın sert yüzünde kotaran bir *Aşk* panoramasıyla çıkıyor karşımıza.

Filmin başarısının bu denli büyük oluşunun altında yatan en büyük sebeplerden

biri olan, Haneke'nin yapmayı çok sevdiği, izleyicinin zayıflığından güç alarak onun benliğinde daha acımasız yaralar açma uğraşı bu filmde daha da derinlere iniyor. Öyle ki bu filmin, yönetmenin diğer filmlerine kıyasla dokunaklı olabilecek yapısı, Haneke filmlerinin sert mizacına tezat oluşturmayıp aksine izleyicinin daha da zayıflamasını sağlarken seyircinin yıkılması zor tabularını daha kolay ve zorbalıkla yerle bir etmesine olanak tanıyor.

Hayatlarının son demlerini yaşamakta olan ve yalnızlıklarını sadece birbirleriyle paylaşabilen yaşlı çiftin ortak olduğumuz hayatlarının, kadının felç geçirdikten sonra bir anda çok farklı bir mahiyette seyretmesi ve bunun aynı zamanda filmin senaristi de olan Haneke'nin önderliğinde, başrol oyuncular Jean-Louis Trintignant ile Emmanuelle Riva'nın muhteşem oyunculukları ve birkaç sahne de olsa Isabelle Huppert'in yardımıyla filmin neredeyse tamamında iki kişi arasında, tek mekanda ve Schubert'in besteleriyle kademe kademe harikulade verilmiş bir sona yaklaşım şeklinde okunuşu, filmin yapılaş amacının en güzel özeti denebilir.

Sinemanın en keskin dönüşümlerinden birine sahne olan *Aşk*(*Amour*,2012), melodramatik bir çıkış noktasından insan doğasının her zaman takındığı bencil tavırla birleşen sevginin en yoğun hali olan aşkın yavaş yavaş filmin sonunu hazırlayışı ve bu keskin dönüşü filmin tamamına yedirişiyile beklenen finali seyirciye sunarken Haneke de filmini akıllarda soru işareti bırakmayacak şekilde, Trintignant'ın karakteri Georges'un güvercinle olan ilişkisi misali sonlandırmış oluyor.

Yedinci sanatın gücünü ve onunla neler yapılabileceğini bizlere bir kez daha gösteren Haneke'nin, Schubert ezgileriyle bezeli son filmi *Aşk* gerek etkileyici senaryosu gerekse rejisi ve oyunculuklarıyla bu senenin kuşkusuz en değerli cevherlerinden.

Serkan Küpeli